

A tak mě napadá: "Jsi vůbec skutečná?"
Já byl vždycky blázen do zjevení.
Doufám
však, že tvá podstata je buněčná.
Jak dal Bůh buňku k buňce,
že jsi krásná jako slunce,
to nevím.

Vím však,
že tě mám zakreslenou v diáři,
jsi na první stránce. "Jak se daří?"
Věřím,
že brzy povedu tě k oltáři.
Ve vesnici naší,
kde si myslí, že mi straší
ve věži.

A tak mě napadá: "Vždyť my se vlastně vůbec neznáme."
Asi chceš znát svoje příští příjmení.
Pěkné!
Však s tím si zatím hlavu nelámej.
Spíš mám strach o tvou máti,
že ji na té svatbě sklátí
dojetí.

Kvítí
ti dneska večer vpletu do vlasů,
když se vlní jak louka při kosení.
To chvění
si s sebou ještě chvíli ponesu.
Když stojíš u mých dveří,
tak je těžké neuvěřit
na osud.

A tak mě napadá: "Kdy vlastně naši svatbu provedem?"
V dubnu jedu k babičce do Ostravy.
Že zdraví!
A květen je pro svatby nevhoden.
No však není kam spěchat,
můžeme tu svatbu nechat
na červen.